

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/9/2016
Identifikačné číslo spisu: 1013200111
Dátum vydania rozhodnutia: 04.07.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1013200111.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci žalobcu: Mgr. H. O., narodený X. C. XXXX, bytom v R., E. č. XXXX/XX, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 2, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 12. decembra 2012, č.p.: SLV-PS-PK-138/2012, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. novembra 2015, č.k. 6S/12/2013-92, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie žalobcu o d m i e t a .

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 27. novembra 2015, č.k. 6S/12/2013-92, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 2 písm. c/ a d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného z 12. decembra 2012, č.p.: SLV-PS-PK-138/2012 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Týmto napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie a potvrdil rozhodnutie prezidenta Hasičského a záchranného zboru z 20. augusta 2012, Číslo: 26/2012-SSP, ktorým bol žalobca podľa § 60 ods. 3 zákona č. 315/2001 Z.z. o Hasičskom a záchrannom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 315/2001 Z.z.“) odvolaný z funkcie vrchný inšpektor špecialista, v služobnom úrade Ministerstvo vnútra SR - Prezídium Hasičského a záchranného zboru. Dôvod odvolania žalobcu z uvedenej funkcie spočíval v znížení počtu funkčných miest v systemizácii Prezídia Hasičského a záchranného zboru a v súvislosti so zmenami tabuliek zloženia a počtov Prezídia Hasičského a záchranného zboru vydaných Personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 485/2012, keď s účinnosťou od 15. júna 2012 došlo k zrušeniu funkcie vrchný inšpektor špecialista príslušníka v

dočasnej štátnej službe.

Krajský súd mal za preukázané, že pred vydaním prvostupňového rozhodnutia služobný orgán nekonal v úzkej súčinnosti so žalobcom, neumožnil mu vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia a uplatniť svoje návrhy, pričom svoju povinnosť konať v súčinnosti s účastníkom konania splnil až pred vydaním druhostupňového rozhodnutia. Uviedol, že bolo potrebné so žalobcom konať a postupovať s ním ako v prípade príslušníka v stálej štátnej službe.

Poukázal na to, že podľa prehľadu zmien v tabuľke zloženia a počtov týkajúceho sa Prezídia hasičského a záchranného zboru účinného od 15. júna 2012 nevyplýva, že by došlo k zmene v počte systemizovaných miest. Je zrejmé, že mohlo dôjsť k zmene obsahovej náplne určeného miesta vykonávaného žalobcom a k zmene v požadovanej hodnosti na jej vykonávanie, čo súvisí aj so zaradením do stálej alebo dočasnej štátnej služby, avšak táto skutočnosť z napadnutých rozhodnutí jednoznačne nevyplýva. Dodal, že žalovaný podrobnejšie nerozvedol k akej zmene služobných činností v danom prípade došlo. Z obsahu spisu nie je zrejmé, akú činnosť žalobca do 15. júna 2012 vykonával a aká činnosť spadala pod novovytvorené funkcie. Pokiaľ teda z obsahu predložených podkladov nebolo možné zistiť, či skutočne došlo k zníženiu funkčných miest, nebolo možné napadnuté rozhodnutie ani riadne preskúmať.

Krajský súd mal ďalej za preukázané, že v mene žalovaného vydal napadnuté rozhodnutie štátny tajomník Ministerstva vnútra Slovenskej republiky s tým, že tak mal vykonať po prerokovaní odvolania v poradnej komisii žalovaného, pričom v spise sa nenachádza žiaden doklad potvrdzujúci zriadenie poradnej komisie ani výsledok jej prerokovania. Rovnako súd nezistil vydanie služobného predpisu, ktorý by ustanovil podrobnosti o zložení, činnosti a hlasovaní poradnej odvolacej komisie. Bez preukázania týchto skutočností, bolo preskúmanie zákonnosti postupu žalovaného nemožné. Na margo namietaného vydania rozhodnutia štátnym tajomníkom, krajský súd uviedol, že minister vnútra Slovenskej republiky môže delegovať svoju právomoc na štátneho tajomníka, avšak v danom prípade sa v spise nenachádza žiaden doklad preukazujúci, že by uvedeným spôsobom prešla právomoc ministra na štátneho tajomníka Ministerstva vnútra Slovenskej republiky.

Žalobcom namietané doručenie prvostupňového rozhodnutia z 20. augusta 2012 o odvolaní žalobcu z funkcie súčasne s rozhodnutím o zrušení predchádzajúceho prvostupňového rozhodnutia zo 17. augusta 2012 krajský súd nepovažoval za takú vadu, ktorá by spôsobila neúčinnosť rozhodnutia o odvolaní z funkcie z 20. augusta 2012.

Na základe uvedených dôvodov, krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je potrebné zrušiť podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. c/ a d/ OSP a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol s prihliadnutím na § 250k ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu konania pozostávajúcu zo zaplateného súdneho poplatku za podanú žalobu v sume 70,- eur.

II.

Rozsudok krajského súdu napadol odvolaním v zákonnej lehote žalovaný.

Uviedol, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. d/ a f/ OSP).

V podanom odvolaní konštatoval, že Personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 485/2012, boli vydané tabuľky zloženia a počtov príslušníkov Hasičského a záchranného zboru, ktorou došlo k zmene systemizácie, k zrušeniu miesta vrchného inšpektora špecialistu, obsadeného žalobcom. Bol zrušený odbor personálnych a sociálnych činností a vzniklo oddelenie personálnych a sociálnych

činností organizačne začlenené do Kancelárie prezidenta Hasičského a záchranného zboru. Na základe uvedeného vydal prezident Hasičského a záchranného zboru rozhodnutie číslo 23/2012-SSP (z 15. júna 2012), ktorým bol žalobca podľa § 60 ods. 3 zákona č. 315/2001 Z.z. odvolaný z funkcie - vrchný inšpektor špecialista. Predmetné rozhodnutie bolo žalobcovi doručené počas pracovnej neschopnosti, a preto bolo po podaní odvolania v rámci autoremedúry zrušené. Následne bolo vydané ďalšie rozhodnutie číslo 26/2012-SSP (z 20. augusta 2012), ktoré bolo následne po podaní odvolania žalovaným potvrdené. Dal do pozornosti, že vydané prvostupňové správne rozhodnutia sú síce obsahovo zhodné, ale vydané za odlišných skutkových okolností. Uvedol, že konanie bolo preukázateľne začaté rozhodnutím z 15. júna 2012, č. 23/2012-SSP, ktoré bolo následne v rámci autoremedúry zrušené. Podklady rozhodnutia, ktoré tvorili Personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 485/2012 mal žalobca k dispozícii, tieto mu boli zo strany ministerstva poskytnuté. Komplexné vyjadrenie ku konaniu a k podkladom poskytol v rámci odvolania, na základe ktorého bolo prvé rozhodnutie zrušené a vo veci sa opätovne rozhodlo. Rozhodnutie nadväzovalo na predchádzajúce odvolacie konanie, ktoré jednoznačne prebiehalo.

Poukázal na to, že ustanovenia deviatej hlavy zákona č. 315/2001 Z.z. porušenie ktorých žalobca namieta, upravujú postup služobného úradu v konaniach vo veciach služobného pomeru. Ich opodstatnenosť je relevantná v prípade disciplinárnych konaní, v konaní o náhrade škody, kde je potrebné zisťovať skutočný stav veci. V prípade daného konania bol realizovaný následok objektívnej skutočnosti; preto podľa názoru žalovaného, zaslanie listu s názvom „oznámenie o začatí konania vo veci skončenia služobného pomeru z dôvodu organizačných zmien“ by bolo nadbytočné a dokonca kontraproduktívne. V zmysle súdnej judikatúry, v prípade skončenia pracovného pomeru z organizačných dôvodov je postačujúce oboznámenie sa so samotnou organizačnou zmenou priamo vo výpovedi. Príkladmo zároveň poukázal na konania sociálnej poisťovne, prípadne obvodného úradu, kde je všeobecne akceptované, aby prvým úkonom správneho orgánu bolo priamo rozhodnutie vo veci samej.

S poukazom na § 60 ods. 3, 4 a § 30 zákona č. 315/2001 Z.z. žalovaný ďalej uviedol, že ak ide o príslušníka v dočasnej (prípravnej) štátnej službe, služobný pomer končí bez akýchkoľvek podmienok alebo obmedzení. Tieto odlišnosti vyplývajú zo samotného inštitútu dočasnej štátnej služby a jeho osobitosti vo vzťahu k stálej štátnej službe. Do dočasnej štátnej služby sa vymenúva odborník spravidla na splnenie konkrétnej úlohy, resp. úloh, alebo za účelom zastupovania príslušníka, ktorý z taxatívne uvedených dôvodov nemôže dočasne vykonávať štátnu službu. Zákonná ochrana vzťahujúca sa na inštitúty preloženia a preradenia, resp. ponuky voľného pracovného miesta pred stratou zamestnania, sa vzťahuje výlučne na príslušníka v stálej štátnej službe a nie na príslušníka, ktorý bol prijatý doslovne na určitú dobu a za určitým účelom. Dodal, že dočasná štátna služba v prípade odborníka nesmie trvať dlhšie ako 5 rokov, pričom minimálna dĺžka jej trvania nie je ustanovená; možno ju len nepriamo vyvodiť z konkrétneho dôvodu dočasnej štátnej služby. Príslušník v dočasnej štátnej službe teda musí rátať s jej dočasnou. Vzhľadom na okolnosť, že žalobca bol prijatý do dočasnej štátnej služby ako odborník bez osobitnej odbornej spôsobilosti, nebolo možné ponúknuť mu inú funkciu v diametrálne odlišnej oblasti pôsobnosti a uprednostniť ho pred príslušníkom v stálej štátnej službe.

V ďalšej časti odvolania žalovaný poukázal na to, že organizačnou zmenou na Ministerstve vnútra Slovenskej republiky bola celá žalobcom vykonávaná agenda zrušená a plnenie úloh, na ktoré bol prijatý sa stalo bezpredmetným. V súvislosti s tvrdením žalobcu, že miesto zrušené nebolo uviedol, že systemizácia podľa § 15 ods. 3 menovaného zákona, predstavuje zmeny v počtoch príslušníkov ako aj v organizačnej štruktúre jednotlivých organizačných jednotiek zboru. Systemizačnou zmenou je aj zmena organizačnej štruktúry, zrušenie konkrétneho miesta bez reálneho zníženia počtu príslušníkov. Funkčné miesto s popisom služobných činností, ktoré vykonával žalobca bolo zrušené a nahradené funkciou vrchný inšpektor špecialista - vedúci oddelenia, na obsadenie ktorého nespĺňal zákonom stanovené podmienky. Samotné „ID“ (SAP 32689) jeho miesta bolo zachované, ale bola zmenená jeho funkčná náplň, t.j. služobné činnosti, ktoré príslušník zaradený na danom mieste vykonáva. Účel tejto organizačnej zmeny (ako žalovaný ďalej dôvodil) spočíval v prechode na iný systém práce na

Ministerstve vnútra Slovenskej republiky (vrátane Hasičského a záchranného zboru), čo súviselo s vládny programom ESO. V súčasnosti prebiehajú ďalšie zmeny, na základe ktorých došlo aj k zrušeniu oddelenia personálnych a sociálnych činností. Uviedol, že odbor, na ktorom bol žalobca zaradený malo 27 funkčných miest a oddelenie, ktoré po zrušení tohto odboru vzniklo malo len 14 funkčných miest. Neskôr zostali na predmetnom úseku len 4 funkčné miesta.

K námietke ohľadom neúčinnosti právneho úkonu žalovaný uviedol, že služobný pomer žalobcu nebol právoplatne skončený, ale rozhodnutie bolo len predbežne vykonateľné a k právoplatnému skončeniu služobného pomeru ako aj potrebe jeho obnovovania nedošlo. Žalobcovi bolo dňa 3. septembra 2012 doručené rozhodnutie, ktorým bolo autoremedúrou vyhovené jeho odvolaniu. Zároveň bolo rozhodnuté o vylúčení odkladného účinku odvolania. Z predmetného rozhodnutia teda vyplýva, že služobný pomer žalobcu stále trvá a neskončil dňa 15. júna 2012. Zároveň mu bolo doručené rozhodnutie, ktorým bol odvolaný z funkcie vrchný inšpektor špecialista a jeho služobný pomer skončil dňom doručenia. Žalovaný nevidí zákonnú prekážku v tom, aby skončil služobný pomer žalobcu dňom doručenia rozhodnutia v ten istý deň ako mu bolo doručené rozhodnutie, ktorým bolo vyhovené jeho predchádzajúcemu odvolaniu.

Záverom žalovaný poukázal i na tú skutočnosť, že žalobca ako jediný z celého zrušeného odboru bol v dočasnej štátnej službe. Z uvedeného dôvodu bol jediným, s ktorým bol skončený služobný pomer. Rovnako z toho dôvodu bolo voči nemu postupované inak ako pri ostatných príslušníkoch zaradených v danom odbore. Uviedol, že zásadným rozdielom medzi príslušníkom v stájej štátnej službe a v dočasnej štátnej službe je, že príslušník v dočasnej štátnej službe nespĺňa zákonom ustanovenú podmienku osobitnej odbornej spôsobilosti a jeho služobný pomer je len na dobu určitú. Osobitná odborná spôsobilosť je rezortné vzdelanie, na ktorého získanie sa vynakladajú nemalé finančné náklady. Vzhľadom na dočasný charakter štátnej služby sa pri príslušníkoch v dočasnej štátnej službe nevyžaduje. Z toho dôvodu sa „definitíva“ chrániaca pred skončením služobného pomeru vzťahuje výlučne na príslušníkov v stájej štátnej službe.

Navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietne.

III.

Žalobca sa k podanému odvolaniu žalovaného v stanovenej lehote nevyjadril.

IV.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie, a to v časti, v ktorej krajský súd nezrušil aj prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu - prezidenta Hasičského a záchranného zboru z 20. augusta 2012, Číslo: 26/2012-SSP.

V dôvodoch odvolania žalobca konštatoval, že pokiaľ krajský súd dospel k záveru, že služobný orgán nekonal pred vydaním rozhodnutia v úzkej súčinnosti so žalobcom, neumožnil mu vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, uplatniť tak svoje návrhy, ako aj to, že z prijatej zmeny systemizácie vykonanej personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 485/2012 nevyplýva, že by došlo k zmene v počte systemizovaných miest, nebol naplnený zákonný dôvod na odvolanie žalobcu z funkcie, pričom na odstránenie takejto nezákonnosti nebolo možné v odvolacom správnom konaní, krajský súd bol povinný zrušiť aj žalobou napadnuté prvostupňové správne rozhodnutie. Pokiaľ teda krajský súd zrušil iba žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného, takýto postup je vo významnej miere v neprospech žalobcu, keď žalovanému poskytuje priestor pre prietahy a možnosť udržania existencie nezákonného rozhodnutia z 20. augusta 2012, č. 26/2012-SSP, nakoľko v prípade zrušenia uvedeného rozhodnutia by žalobcovi vznikli voči žalovanému i finančné nároky. Dodal, že bez zrušenia prvostupňového rozhodnutia, ktoré je predbežne vykonateľné, si žalobca, hoci preukázal jeho nezákonnosť, nemôže uplatniť napríklad nárok na doplatenie platu. Takýto výsledok súdneho konania nemá voči žalovanému

žiaden preventívny účinok odrádzajúci od opakovania nezákonných postupov pri prepúšťaní príslušníkom Hasičského a záchranného zboru. Rovnako, ako žalobca uviedol, aj v rozpore s princípom rovnosti účastníkov súdneho konania v prejednávanej veci, keďže dáva neodôvodnene žalovanému procesnú výhodu tým, že ponecháva na jeho vôli, či sa vec vráti do štádia prvostupňového správneho konania.

Žalobca zopakoval, že v odvolacom konaní nemožno odstrániť nedostatok prvostupňového správneho konania spočívajúci v tom, že správny orgán neposkytol žalobcovi pred vydaním prvostupňového rozhodnutia možnosť oboznámiť sa s podkladmi pre rozhodnutie a vyjadriť sa k nim. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 6. októbra 2015, č.k. 3Sžo/63/2014.

Žalobca poukázal aj na to, že po nečakanom odvolaní z funkcie, bol viac ako 8 mesiacov nezamestnaný a napokon si našiel prácu v inom meste, pričom ani do súčasnosti nedosahuje príjem, aký mal vo funkcii, z ktorej bol nezákonne odvolaný. Týmto postupom správneho orgánu bolo podstatným spôsobom zasiahnuté nielen do majetkových pomerov žalobcu, ale aj do jeho sociálnych väzieb, priateľstiev, rodinných vzťahov, profesijnej orientácie, plánovania budúcnosti a pod.

Ďalej žalobca uviedol, že prípadné doplnenie iných dôvodov odvolania z funkcie (tak ako krajský súd nepriamo v odôvodnení naznačil, keď zistil, že po zmene systemizácie mala funkciu vrchného inšpektora vykonávať osoba v hodnosti plukovník, pričom žalobca mal hodnosť poručík), by bolo v rozpore s princípom zákazu retroaktivity, keď dodatočne a so spätnou účinnosťou nie je možné meniť, dopĺňať ani rozširovať dôvody odvolania žalobcu z funkcie, ktoré sú obdobou „výpovedných dôvodov“ v zmysle pracovnoprávných vzťahov. Dodal, že zmena hodnosti, alebo akákoľvek zmena „obsahu pracovnej náplne“ funkčného miesta žalobcu nebola zákonným dôvodom na jeho odvolanie z funkcie podľa § 60 ods. 3 zákona č. 315/2001 Z.z. Podotkol, že krajský súd zrejme uveril zavádzajúcej argumentácii žalovaného, ktorý nemiestne spája funkciu „vrchný inšpektor špecialista“ podľa § 21 ods. 5 zákona č. 315/2001 Z.z. s funkciou nadriadeného podľa § 49 menovaného zákona, ktoré však v žiadnom prípade nemožno spájať. Vymenovanie do funkcie podľa § 21 menovaného zákona nie je spojené s vymenovaním za nadriadeného podľa § 49 zákona a odvolanie z funkcie nadriadeného podľa § 50 zákona nie je automaticky spojené so skončením služobného pomeru. Zákon č. 315/2001 Z.z. v žiadnom svojom ustanovení nezakladá pre služobný úrad právo spájať funkčné miesto podľa § 21 s funkciou nadriadeného podľa § 49 a v žiadnom svojom ustanovení nezakladá právo skončiť služobný pomer s príslušníkom Hasičského a záchranného zboru na základe zmeny plánovanej hodnosti funkčného miesta, dokonca toto pojmovo vylučuje. Pre vysvetlenie žalobca poukázal na skutočnosť, že v zmysle § 35 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z.z. sa na funkčné miesto hodnosť iba plánuje, čo znamená, že dané funkčné miesto môže byť obsadené aj príslušníkom s nižšou hodnosťou, ktorý na ňom môže dosiahnuť maximálne plánovanú hodnosť. To znamená, že plánovaná hodnosť je najvyššia hodnosť, akú možno na danom funkčnom mieste dosiahnuť; v žiadnom prípade plánovaná hodnosť nie je najnižšou hodnosťou príslušníka, ktorým možno obsadiť funkčné miesto. Ďalej konštatoval, že pokiaľ mal služobný úrad snahu zmeniť „obsah pracovnej náplne“ funkčného miesta žalobcu, ako naznačil krajský súd, bol povinný postupovať podľa zákona a jeho ustanovení o zmene služobného pomeru a nebol oprávnený odvolať žalobcu z funkcie bez reálneho zníženia počtu funkčných miest v systemizácii. Iné ako zákonom predpokladané zmeny služobného pomeru podľa § 45 a nasl. zákona č. 315/2001 Z.z. služobný úrad nebol a nie je oprávnený vykonávať, ani obchádzať predmetné ustanovenie zmenami systemizácie. Zdôraznil, že zákon jasne a bez akýchkoľvek pochybností ustanovoval, že predpokladom na postup, ktorý zvolili správne orgány nebolo zrušenie funkčného miesta (a vytvorenie iného hoci aj so zmeneným obsahom „pracovnej náplne“, čo ale nebolo v konaní preukázané), ale celkové zníženie počtu funkčných miest v danom služobnom úrade vyjadrené v systemizácii. Uviedol, že táto okolnosť je dôležitá, pretože ide o zákonnú ochranu pred svojvoľným prepúšťaním príslušníkov Hasičského a záchranného zboru „presystemizovaním“ organizačnej štruktúry bez reálnej úspory funkčných miest a verejných financií. Skutočnosť, že nedošlo k zníženiu počtu funkčných miest v systemizácii žalovaný ani nespochybnil, čím je jasne daná dôvodnosť žaloby aj v časti zrušenia prvostupňového rozhodnutia z

20. augusta 2012.

Vyjadril presvedceni, že už nemôže existovať jednoznačnejší dôkaz o nesplnení dôvodu odvolania žalobcu plynúceho z § 60 ods. 3 zákona č. 315/2001 Z.z. ako ten, že predmetné prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu z 20. augusta 2012 sa odvoláva na Personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 485/2012, z ktorého jednoznačne vyplýva, že plánovaný počet miest na prezídiu Hasičského a záchranného zboru sa nezmenil.

Záverom žalobca uviedol, že krajský súd síce zrušil napadnuté rozhodnutie, v odôvodnení konštatuje nezákonnosť rozhodnutí a postupu správnych orgánov v prejednávanej veci a v prvostupňovom správnom konaní, avšak právna ochrana z neho plynúca je pre žalobcu nedostatočná a formalistická, keď nerieši podstatu problému, ktorou je zrušenie nezákonného rozhodnutia o odvolaní žalobcu z funkcie - vrchný inšpektor špecialista a ponecháva otvorený priestor pre ďalšie roky sporov. Dodal, že v konaní bola bez akýchkoľvek pochybností preukázaná nezákonnosť nielen napadnutého rozhodnutia, ale aj nezákonnosť postupu a rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ktorú sám krajský súd vo svojom rozsudku konštatoval, a ktorú zjavne nemožno odstrániť v odvolacom správnom konaní; preto bol krajský súd v okolnostiach prejednávanej veci podľa § 250j ods. 2 OSP povinný zrušiť nielen napadnuté rozhodnutie, ale aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa.

Vzhľadom na uvedené, žalobca navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie krajského súdu zmenil tak, že súd zruší nielen napadnuté rozhodnutie žalovaného z 12. decembra 2012, Č.p.: SLV-PS-PK-138/2012, ale i žalobou napadnuté prvostupňové rozhodnutie prezidenta Hasičského a záchranného zboru z 20. augusta 2012, č. 26/2012-SSP.

V.

Žalovaný sa v následnom vyjadrení k odvolaniu nestotožnil s právnym názorom prezentovaným žalobcom; poukázal na to, že žalobca neuviedol žiadne relevantné nové skutočnosti, iba zastáva názor, že je potrebné zrušiť i rozhodnutie správneho orgánu na prvom stupni.

Navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietne, a to z dôvodov uvedených už v skôr podanom odvolaní.

VI.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací [§ 10 ods. 2 OSP v spojení s 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. - Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“)], preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu a žalovaného (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s § 212 ods. 1 OSP a § 492 ods. 2 SSP) postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá OSP v spojení s § 492 ods. 2 SSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP a § 492 ods. 2 SSP) a dospel k záveru, že odvolaniu oboch účastníkov nemožno vyhovieť.

Predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného, ktorým v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím prezidenta Hasičského a záchranného zboru z 20. augusta 2012, číslo: 26/2012-SSP, bol žalobca podľa § 60 ods. 3 zákona č. 315/2001 Z.z. odvolaný z funkcie vrchný inšpektor špecialista.

Z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou bol administratívny spis žalovaného vyplýva, že prezident Hasičského a záchranného zboru rozhodnutím z 15. júna 2012, číslo: 23/2012-SS, postupom podľa § 60 ods. 3 zákona č. 315/2001 Z.z. odvolal žalobcu z funkcie vrchný inšpektor špecialista, a to dňom 15. júna 2012. Dôvod vydania tohto rozhodnutia spočíval v znížení počtu funkčných miest v systemizácii Prezídia Hasičského a záchranného zboru a v súvislosti so zmenami tabuliek zloženia a počtov Prezídia Hasičského a záchranného zboru vydaných Personálnym

rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 485/2012, ktorý nadobudol účinnosť dňom 15. júna 2012. Týmto dňom došlo k zrušeniu funkcie vrchný inšpektor špecialista príslušníka v dočasnej štátnej službe.

Na základe podaného odvolania prezident Hasičského a záchranného zboru rozhodnutím zo 17. augusta 2012, č.p.: PHZ-KA4-2012/2069, podľa § 154a ods. 2 zákona č. 315/2001 Z.z. odvolaniu vyhovel a v celom rozsahu rozhodnutie z 15. júna 2012 zrušil. Následne dňa 20. augusta 2012 vydal prezident Hasičského a záchranného zboru rozhodnutie evidované pod číslom 26/2012-SSP, ktorým bol žalobca odvolaný z funkcie vrchný inšpektor špecialista, a to na základe totožných dôvodov uvedených už v prv vydanom a následne zrušenom rozhodnutí z 15. júna 2012. Na základe opätovne podaného odvolania žalobcu voči uvedenému rozhodnutiu z 20. augusta 2012 žalovaný správny orgán napadnutým rozhodnutím z 12. decembra 2012, č.p.: SLV-PS-PK-138/2012 postupom podľa § 154a ods. 6 zákona č. 315/2001 Z.z. odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové správne rozhodnutie prezidenta Hasičského a záchranného zboru rozhodnutím z 20. augusta 2012 potvrdil.

A/ K podanému odvolaniu žalobcom

Podľa § 492 ods. 2 SSP odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Podľa § 250j ods. 2 OSP, súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie, ak po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v medziach žaloby dospel k záveru, že

- a/ rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci,
- b/ zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie, je v rozpore s obsahom spisov,
- c/ zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci,
- d/ rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov,
- e/ v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 250j ods. 7 OSP správne orgány sú viazané právnym názorom súdu.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 201 ods. 1 veta prvá OSP účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

Podľa § 218 ods. 1 písm. b/ OSP odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré
b/ bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený;

Pri skúmaní prípustnosti odvolania žalobcu najvyšší súd vychádzal z § 201 OSP, ktorý ustanovuje okruh osôb, ktoré sú oprávnené podať odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa. Na podanie odvolania sú oprávnení účastníci konania, a to len ten z účastníkov, ktorému rozsudkom bola spôsobená určitá ujma. Odvolanie preto nemôže podať ten z účastníkov, ktorému sa rozhodnutím v celom rozsahu vyhovel.

Zo spisov vyplýva, že žalobca žiadal o preskúmanie napadnutého rozhodnutia z 12. decembra 2012, č.p.: SLV-PS-PK-138/2012, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu z 20. augusta 2012, Číslo: 26/2012-SSP, o odvolaní žalobcu z funkcie vrchný inšpektor špecialista. Krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutie správneho orgánu nie je v súlade so zákonom, a preto napadnuté rozhodnutie

žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. c/ a d/ OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd takýmto svojim rozhodnutím žalobcovi v celom rozsahu vyhovel, preto žalobca nie je osobou, oprávnenou podať proti rozsudku súdu prvého stupňa odvolanie. Námietku, že bolo povinnosťou súdu prvého stupňa zrušiť aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa nemohol najvyšší súd zohľadniť, lebo je vecou úvahy súdu, aby zvažil, či je potrebné zrušiť aj rozhodnutie správneho orgánu. Táto jeho úvaha nemá vplyv na záver, že žalobcovi súd vyhovel v celom rozsahu, lebo právoplatné rozhodnutie správneho orgánu bolo zrušené a je v právomoci žalovaného aby posúdil, či rozhodne sám, alebo či zruší aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa.

Vzhľadom na uvedené, najvyšší súd odvolanie žalobcu postupom podľa § 218 ods. 1 písm. b/ OSP odmietol.

B/ K podanému odvolaniu žalovaným

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 247 ods. 1 OSP podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250i ods. 1 a 3 OSP pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

(3) V rámci správneho prieskumu súd skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, a či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Zákon č. 315/2001 Z.z. upravuje zriadenie, postavenie, úlohy, organizáciu a riadenie Hasičského a záchranného zboru. Tento zákon upravuje aj štátnu službu a právne vzťahy, ktoré súvisia so vznikom, zmenami a so skončením štátnej služby príslušníkov Hasičského a záchranného zboru a príslušníkov Horskej záchrannej služby (§ 1 ods. 1, 2 zákona č. 315/2001 Z.z.).

Podľa § 12 ods. 1, 2 zákona č. 315/2001 Z.z. štátnou službou príslušníkov sa na účely tohto zákona rozumie plnenie úloh zboru príslušníkom v služobnom úrade. Štátna služba sa vykonáva v služobnom pomere.

(2) Príslušníkom sa na účely tohto zákona rozumie fyzická osoba, ktorá je v služobnom pomere podľa tohto zákona.

Podľa § 14 zákona č. 315/2001 Z.z. druhy štátnej služby sú
a/ prípravná štátna služba (§ 23),
b/ stála štátna služba (§ 29),
c/ dočasná štátna služba (§ 30).

Podľa § 59 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z.z. služobný pomer príslušníka, ak tento zákon neustanovuje inak, sa skončí

a/ odvolaním z funkcie z dôvodov uvedených v § 60 ods. 1 až 3,
b/ na základe písomnej žiadosti príslušníka podľa § 61,
c/ v skúšobnej lehote podľa § 62 alebo
d/ na základe zákona podľa § 63.

Podľa § 60 ods. 3, 4 zákona č. 315/2001 Z.z. v prípravnej štátnej službe alebo v dočasnej štátnej službe služobný úrad skončí služobný pomer odvolaním z funkcie, ak sa v systemizácii znížil počet funkčných miest.

(4) Služobný pomer podľa odsekov 1 až 3 sa skončí dňom doručenia rozhodnutia o odvolaní z funkcie; podanie odvolania nemá odkladný účinok, ak služobný úrad skončí služobný pomer z dôvodov podľa odsekov 1 a 3.

Podľa § 137 ods. 1, 2 zákona č. 315/2001 Z.z. konanie vo veciach služobného pomeru (ďalej len "konanie") sa vzťahuje na veci týkajúce sa služobného pomeru okrem

a/ overovania osobitnej odbornej spôsobilosti podľa § 25 až 27 a overovania odbornej spôsobilosti príslušníkov Horskej záchranej služby podľa osobitného predpisu, 14a)

b/ zriaďovania skúšobnej komisie, zriaďovania poradnej komisie, zriaďovania disciplinárnej komisie, zriaďovania komisie podľa § 41 ods. 1 a iných poradných orgánov zriaďovaných podľa tohto zákona alebo služobných predpisov,

c/ služobnej cesty podľa § 56 a 57,

d/ priznávania zložiek služobného príjmu podľa § 103, peňažnej náhrady za služobnú pohotovosť a peňažnej náhrady za pohotovosť podľa § 122,

e/ sociálneho zabezpečenia príslušníka podľa osobitného predpisu. 17aaaa)

(2) V konaní sa postupuje podľa tohto zákona.

Podľa § 140 ods. 1 a 3 zákona č. 315/2001 Z.z. konanie sa začína na návrh účastníka konania alebo na podnet služobného orgánu.

(3) Ak sa konanie začína na podnet služobného orgánu, je konanie začaté dňom, keď služobný orgán príslušný vo veci rozhodnúť vykonal voči účastníkovi konania prvý úkon. O začatí konania služobný orgán upovedomí všetkých známych účastníkov konania.

Podľa § 141 ods. 4 zákona č. 315/2001 Z.z. služobný orgán postupuje v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkom konania, je povinný mu umožniť, aby mohol svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia a uplatniť svoje návrhy.

Podľa § 150 zákona č. 315/2001 Z.z., v konaní sa rozhoduje

a/ personálnym rozkazom pri

1. vymenovaní do hodnosti, okrem vymenovania do hodnosti pri vzniku služobného pomeru podľa § 21 ods. 3,

2. povýšení do hodnosti,

3. prepožičaní hodnosti,

4. prevelení,

5. ukladaní disciplinárnych odmien podľa § 74 a odmien podľa § 120,

6. zaradení a vyradení príslušníka do plánu vyznamenania a zvozu podľa § 92 ods. 5,

b/ rozhodnutím v ostatných prípadoch (ďalej len "rozhodnutie").

Podľa § 150a ods. 1 - 4 zákona č. 315/2001 Z.z. služobný orgán je povinný umožniť účastníkovi konania vyjadriť sa pred vydaním rozhodnutia k podkladu rozhodnutia, ako aj k spôsobu jeho zistenia a navrhnúť jeho doplnenie.

(2) Rozhodnutie musí byť v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a služobnými predpismi, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní, ak nie je ustanovené inak. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie účastníka konania. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom

pečiatky so štátnym znakom Slovenskej republiky a oznámené účastníkovi konania.

(3) Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovení všeobecne záväzného právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté, a rozhodnutie o nákladoch konania. Ak sa v rozhodnutí ukladá povinnosť na plnenie, ustanoví sa pre ňu rozsah plnenia a lehota.

(4) V odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený služobný orgán pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníka konania a s jeho vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu alebo ak sa priznáva nárok, ktorý príslušníkovi vznikol zo zákona.

Podľa § 154a ods. 1, 3, 4, 5, 10 a 11 zákona č. 315/2001 Z.z., služobný orgán, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal, upovedomí ostatných účastníkov konania o obsahu podaného odvolania, vyzve ich, aby sa k nemu vyjadrili a podľa potreby doplní konanie vykonaním novonavrhnutých dôkazov.

(3) Odvolacím orgánom je orgán najbližšie nadriadený služobnému orgánu, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal.

(4) Odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené chyby odstráni. Odvolací orgán je povinný rozhodnúť o odvolaní najneskôr do 60 dní odo dňa doručenia odvolania prvostupňovému orgánu, a to po predchádzajúcom prerokovaní v poradnej odvolacej komisii.

(5) Prerokovanie odvolania v poradnej odvolacej komisii podľa odseku 4 sa nevzťahuje na ústrednú lekársku komisiu.

(10) Ustanovenia § 137 až 152a sa primerane vzťahujú aj na konanie o odvolaní.

(11) Podrobnosti o zložení, činnosti a hlasovaní poradnej odvolacej komisie ustanoví služobný predpis, ktorý vydá ministerstvo.

Najvyšší súd v rozsahu odvolacích dôvodov žalovaného preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím a konania im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchyľil od relevantných právnych záverov, spolu s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Vzhľadom na to, najvyšší súd postupom podľa § 219 ods. 1 OSP rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny.

Predovšetkým najvyšší súd považuje za potrebné správne orgánu vytknúť, že tento nekonal tak, ako to predpokladajú príslušné procesné ustanovenia obsiahnuté v deviatej hlave druhej časti zákona č. 315/2001 Z.z.

V tejto súvislosti a bez ďalšieho najvyšší súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 6. októbra 2015, č.k. 3Sžo/63/2014 zaoberajúci sa práve aplikáciou procesných ustanovení zákona č. 315/2001 Z.z. a z ktorého vyplýva, že „Je právom účastníka konania oboznámiť sa s

podkladom spisu a s podkladom rozhodnutia a žalobkyňa ako účastníčka správneho konania mala právo oboznámiť sa s obsahom všetkých podkladov, z ktorých správny orgán vychádzal, a na základe ktorých aj rozhodol a nie, aby sa o začatí správneho konania dozvedela až doručením prvostupňového administratívneho rozhodnutia.

Odopretie tohto práva, teda práva oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia účastníkovi administratívneho konania má za následok porušenie práva na poskytnutie inej právnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Ide o jeden z pilierov zákonnosti administratívneho konania, ktorý vyvažuje postavenie účastníka administratívneho konania oproti mocenskému postaveniu orgánu verejnej správy, ktorý z titulu verejnej moci danej mu zákonom vedie a ovláda konanie. Preto nie je možné stotožniť sa s právnym názorom žalovaného, že toto procesné pochybenie bolo odstránené v odvolacom konaní, keďže tak bola porušená zásada dvojinstančnosti konania.“

Pokiaľ žalovaný poukazoval na rozhodovaciu prax Sociálnej poisťovne v súvislosti s konaním, ktorej je možné považovať za prvý úkon aj vydanie prvostupňového rozhodnutia, najvyšší súd dáva žalovanému do pozornosti tú skutočnosť, že zákon č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení nekonkretizuje o aký úkon má ísť, a preto za prvý úkon je možné na účely tohto zákona považovať aj doručenie rozhodnutia, samozrejme za predpokladu, že Sociálna poisťovňa disponuje potrebnými a dostatočnými podkladmi pre rozhodnutie. Na rozdiel od tu aplikovaného zákona č. 315/2001 Z.z. Sociálna poisťovňa nemá podľa zákona č. 461/2003 Z.z. povinnosť, aby o začatí konania upovedomila všetkých známych účastníkov konania. Taktiež zákon č. 461/2003 Z. z. neukladá Sociálnej poisťovni povinnosť pred vydaním rozhodnutia dať účastníkovi konania možnosť vyjadriť sa k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie. Z ustanovenia § 140 ods. 3 a § 141 ods. 4 zákona č. 315/2001 Z.z. však jednoznačne a bez výnimky vyplýva povinnosť služobného orgánu upovedomiť o začatí konania všetkých známych účastníkov konania ako aj povinnosť postupovať v úzkej súčinnosti s účastníkom konania, umožniť mu, aby mohol svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia a uplatniť svoje návrhy. Ide teda o typologicky dva rozdielne druhy konaní ovládané odlišnými procesnými zásadami a pravidlami, ktoré nemožno zamieňať.

Vzhľadom na uvedené, najvyšší súd odvoláciu námietku žalovaného, že konanie v danej veci riadne prebiehalo vyhodnotil ako nedôvodnú, pričom už len toto procesné pochybenie správneho orgánu bez ďalšieho zakladá dôvod na jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie.

Najvyšší súd súhlasí s názorom, že v predmetnej veci nebolo riadne preukázané prerokovanie odvolania žalobcu v poradnej odvolacej komisii. Z ustanovenia § 154a ods. 4, 5 zákona č. 315/2001 Z.z. výslovne plynie pre žalovaného povinnosť prerokovať každé odvolanie podané účastníkom konania v poradnej odvolacej komisii (s výnimkou ústrednej lekárskej komory; § 154a ods. 5 menovaného zákona). Pokiaľ teda zákonom predpokladaný procesný postup nebol dodržaný, rozhodnutie, ktoré bolo výsledkom takéhoto postupu nemožno považovať za vydané v súlade so zákonom, a teda zákonné. Z obsahu administratívneho spisu žalovaného síce vyplýva, že poradná komisia bola zriadená (výzva predsedu poradnej komisie z 3. októbra 2012, číslo: SLV-PS-PK-138/2012 adresovaná žalobcovi), avšak k spisu nie je pripojené jej stanovisko (záznam), resp. výsledky hlasovania jej jednotlivých členov v súvislosti s prerokovaním odvolania podaného žalobcom. Taktiež zo spisu nevyplýva, z ktorých ďalších členov bola poradná odvolacia komisia zložená (s výnimkou jej predsedu), čím bola žalobcovi odňatá možnosť namietať prípadnú zaujatosť jej členov. Inštitút námietky zaujatosti možno pokladať za jeden zo základných atribútov práva na inú právnu ochranu, obsahom ktorého je (okrem iného) aj právo na nezávislé a nestranné rozhodovanie orgánov verejnej správy.

Rovnako najvyšší súd považuje za zmätočný procesný postup prvostupňového správneho orgánu, keď tento najprv odvolaniu žalobcu podanému proti rozhodnutiu z 15. júna 2012 rozhodnutím zo 17. augusta 2012 v celom rozsahu vyhovel, predmetné rozhodnutie z 15. júna 2012 zrušil a následne vydal rozhodnutie z 20. augusta 2012 s totožným obsahom a dôvodmi odvolania žalobcu z funkcie ako pôvodné rozhodnutie z 15. júna 2012. Pokiaľ prvostupňový správny orgán v celom rozsahu odvolaniu žalobcu vyhovel,

znamená to, že sa stotožňuje s obsahom podaného odvolania, a to vo všetkých jeho bodoch.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd s poukazom na závery uvedené vyššie, považujúc podstatné námietky žalovaného vznesené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny, podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 219 ods. 1 OSP a § 492 ods. 2 SSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, § 224 ods. 1 OSP a § 492 ods. 2 SSP. Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal z dôvodu, že žalobcom podané odvolanie bolo odmietnuté a žalovaný procesný úspech nedosiahol.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.